

இலங்கையின் இன்றைய
அரசியல் நிலைமையும்,
தேசிய சிறுபான்மை
இனப் பிரச்சினையும்.

சி. சிவசேகரன்

பொறியியல் பீடம்,
பேராதனை வளாகம்:
1976.

இலங்கையின் இன்றைய அரசியல் நிலைமையும், தேசிய சிறுபான்மை இனப் பிரச்சினையும்.

நமது நாட்டின் இன்றைய நிலைமை பற்றிய சரியானதோர் கணிப்பீடும், நாட்டின் அரசியல் நிலைமைக்கும், உலகின் அரசியல் நிலைமைக்கும் உள்ள உறவு பற்றிய தெளிவும், நாட்டின் பல்வேறு அரசியல் சக்திகளது நிலைப்பாடு, வர்க்க அடிப்படை ஆகியன பற்றிய ஆழமான அறிவும், நாட்டின் சமுதாயப் புரட்சியின் உடனடிக் கடமைகள் எவை? நீண்ட காலக் கடமைகள் எவை? என்ற விளக்கமும் இன்றி நாம் சமுதாய மாற்றப் பணியை வெற்றிகரமாகக் கொண்டு நடாத்துவது அசாத்தியம்.

நாட்டின் நீண்டகால அரசியல் எதிர்காலமும், உலகின் பொதுவான அரசியல் அபிவிருத்தியும் புரட்சிக்குச் சாதகமானவை. ஆயினும், குறுகிய காலக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்கும்போது பல பிரச்சினைகளும், இடர்ப்பாடுகளும் புலப்படவே செய்கின்றன. தற்காலிகமாகப் பிற்போக்குச் சக்திகளது கைஒங்குவதோ, ஏகாதிபத்தியவாதிகளது ஆதிக்கத்திற்குச் சாதகமான சூழ்நிலை ஏற்படுவதோ, புரட்சிவாதிகள் மத்தியில் மனத்தளர்வை ஏற்படுத்த வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் புரட்சிகர இயக்கத்தினதும், புரட்சியினதும் வளர்ச்சி என்றுமே நேரான பாதையைக் கொண்டதல்ல.

குறுகிய கால கட்டத்தின் பிரச்சினைகள் எவ்வாறு இனக் காணப் படுகின்றன, அவை எவ்வாறு கையாளப்படுகின்றன என்பன இயக்கத்தின் எதிர்கால வளர்ச்சியும், வெற்றியும் எவ்வளவு துரிதமானவை, பெரியவை எனத் தீர்மானிக்கும் முக்கிய அம்சங்களாகும்.

நமது நாட்டின் இன்றைய காலகட்டம் *புதிய ஜனநாயகப் புரட்சிக் காலகட்டமாகும். இதன் பிரதான முரண்பாடு ஏகாதிபத்தியத்திற்கும், பரத்துப்பட்ட வெகுஜனங்களுக்கும் இடையிலானதாகும். நீண்டும் ஏழுச்சி பெற முனையும் தரகு முதலாளித்துவமும், பெரு முதலாளித்துவ சக்திகளும், பிற்போக்குவாத அதிகாரத்துவ முத

லாளிகளும் அவர்களுக்கு, உடந்தையாக மடிந்துவிட்ட நிலையிலுள்ள நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி முறைக்குரிய சிந்தனைகளும். பிற மிச்ச சொச்சங்களும் ஏகாதிபத்திய அணியில் திரண்டு நிற்கின்றன. உலக முதலாளித்துவ அமைப்பின் பொருளாதார நெருக்கடியாலும், அதன் விளைவாக எமது நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள பொருளாதார நெருக்கடியாலும், இரு பெரும் வல்லரசுகளினது மேலாதிக்கப் போட்டியின் விளைவான நெருக்கடிநிலையாலும், ஏகாதிபத்திய விரோத அரசியல் பணியை நிறைவு செய்யும் வலிமையற்ற தேசிய முதலாளித்துவம், தனக்கே இயல்பான உறுதியற்ற நிலையைக் காட்டிக்கொள்ளும் முறையில் இன்று நடந்துகொள்கிறது. தேசிய முதலாளித்துவத்தின் சட்டைப் பைகளுள் சவாரி செய்து கொண்டு அதனைக் கொண்டே 'சோஷலிசக் கடமைகளை' நிறைவேற்றலாம் என்று மக்களை ஏமாற்றி, இன்று அரசியல் அனாதைகளாகிவிட்ட சமசுமாலிகள் தங்களது அரசியல் வெற்றுவேட்டுத்தனைத்தை இதனால் அம்பலமாக்கிக் கொண்டனர். பரராளுமன்றப்பாதைக்கும் சோஷலிசத்திற்குமுள்ள சம்பந்தம் பற்றிய சகல ஹாயைகளும், அவற்றின் காரணகர்த்தாக்களும் இன்று அரசியல் அழிவை எதிர்நோக்குகின்றனர். இந்த அம்பலப்படுத்தலை மாத்திரம் மனதிற்கொண்டு நாட்டின் அரசியல் எதிர்க்காலம் பற்றிய ஒரு பக்க முடிவுகளுக்கு வந்துவிட முடியாது. அண்மைய, கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளை அவதானிக்கையில் நமது நாடு பெரு வல்லரசு அரசியலில் ஒரு பகடைக் காயாக்கப்பட்டக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது என்பது மிகவும் பொருத்தமானது. இதில் உலக நிலைவரத்தை ஆராயும்போது, அங்கே எந்தப் பெரு வல்லரசுக்குச் சாதகமான நிலையுள்ளது என்பதை வைத்தே — அதாவது அமெரிக்காவிற்கு சார்பாக விருந்தால் வலதெனவும், சோவியத் யூனியனிற்கு சாதகமாக விருந்தால் இடதெனவும் நமது பாராளுமன்ற இடது சாரிகளும் அவற்றின் சிதறல்களும் நாட்டின் 'வலது', 'இடது' முனைப்புகளை அளிக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சிறிய நாடுகளிலும் வலிமை குன்றிய நாடுகளிலுமுள்ள அரசியல் குழப்பங்களைப் பயன்படுத்தியும், வேண்டுமானபோது குழப்பங்களை உருவாக்கியும், தூண்டியும் பெரு வல்லரசுகள் (இன்று முக்கியமாக சோவியத் சமூக ஏகாதிபத்தியம்) தொடர்ச்சியாகப் பிறநாடுகளை உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடுவது பற்றிய எந்தவிதத் தெளிவையும் இவர்கள் காட்டவில்லை. சோவியத் சமூக ஏகாதிபத்தியத்தின் சில எடுபிடிகளும், கேவல நிலையிலுள்ள ரொட்டஸ்கிய வாத சூழ்நிலைகளும், பங்களாதேஷ், அங்கோலா விவகாரங்களில் சமூக ஏகாதிபத்தியத் தலையீட்டை ஆதரிக்கவும் செய்கின்றன. சைப்பிரஸ், சிக்கிம் விஷயங்களிலும் சோவியத் தலையீட்டிற்கு இவர்களது ஆசிர்வாதம் உண்டு. கம்போடிய, கிழக்கு திமோர் விடுதலைப் போராட்டங்களில் சோவியத் நடவடிக்கையைப் பார்க்கையில்

நமக்குத் தெளிவாகத் தெரிவது, சமூக ஏகாதிபத்தியத்தின் 'குழம்பிய குட்டையில் மீன் பிடிக்கும்' அரசியல்தான். இத்தகைய குழந்தையில் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் தென்கிழக்காசியாவிலிருந்து விரட்டப்பட்டதையடுத்து வல்லரசுப்போட்டி, நாம் வாழும் இந்துசமுத்திரப்பிராந்தியத்தில் (தென் ஆசிய) உக்கிரமாயுள்ள நிலையில், நம் நாட்டில் தேசிய ஒற்றுமையையும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்க வளர்ச்சியையும் சீர்தூக்க முனையும் சக்திகள் பற்றி நாம் அசட்டையாக இருக்க முடியாது. நாம், நாட்டின் இன்றைய நிலைமையைப் புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து ஏகாதிபத்திய விரோதப் போராட்டத்தை மனதிற்கொண்டு நோக்குகையில் நாட்டின் தேசிய சிறுபான்மை இனப்பிரச்சினையின் இன்றைய அபாயகரமான நிலை, இதன் வரலாறு, வளர்ச்சி, தொடர்புடைய அரசியல் வர்க்க சக்திகள், புரட்சிகர சக்திகள், மக்கள் மத்தியிலான இம்முரண்பாட்டை எவ்விதம் கையாள்வது என்பன பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவு அவசியமாகின்றது.

நமது நாட்டின் தேசிய இனப்பிரச்சினையின் இன்றைய சிக்கலான நிலைமை முக்கியமாகப் பிரித்தானிய காலனித்துவத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிலைமைகள் காரணமானதே. காலனித்துவ வாதிகளுள் மிகவும் தந்திரசாலிகளான பிரித்தானிய காலனித்துவ வாதிகள் பல்வேறு நாடுகளில் செய்தது போன்று இலங்கையிலும் தம் பிரித்தானும் சூழ்ச்சிகளை வெற்றிகரமாக நடத்தினர்.

தேயிலைத் தோட்டங்களை நிறுவி, இலங்கையின் பொருளாதாரத்தை முழுக்க முழுக்க சில தோட்டப்பயிர்களின் உற்பத்தியிலேயே தங்கியிருக்கும் பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரமாக மாற்றி இலங்கை மீது தம் பொருளாதாரப் பிடியை இறுக்கிய அதே தேரம் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய இந்தியாவிலிருந்து ஏமாற்றி அழைத்து வரப்பட்ட இந்திய வம்சாவளித் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் மலை நாட்டுப் புறங்களிலிருந்த சிங்கள விவசாய வெகுஜனங்களுடன் உறவாட முடியாதவாறு அவர்களைப் பிரித்தானிய காலனித்துவவாதிகள் பிரித்து வைத்தனர். அத்துடன் தமக்கும் மலைநாட்டுச் சிங்கள மக்களுக்குமிடையிலான முரண்பாட்டைத் திசைதிருப்பி, அதை ஒரு சிங்கள — தமிழ் வகுப்புணாத முரண்பாடாக மாற்றுவதிலும் வெற்றிகண்டனர். இதன்மூலம் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும், சிங்கள விவசாயிகளுக்கும் இடையேயுள்ள முரண்பாடுகளைப் பயன்படுத்தவும் செய்தனர்.

அரச நிர்வாகத்தில் (ஆரம்பத்தில் பறங்கிய, கிறிஸ்தவ சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் பின்னர்) பெருமளவில் யாழ்ப்பாணப் பிர

தேசத்து மக்களையும் புகுத்துவதன்மூலம் இரு பெருந் தேசிய இனங்களுக்குமிடையில் ஆழ்ந்தமுரண்பாடுகளை வளர்த்தனர். யாழ்ப்பாணப் பிரதேச உயர் - நடுத்தர வர்க்கங்களை அரசாங்க உத்தியோகங்களில் தங்கியிருக்கச் செய்து, அவர்கள் மத்தியில், முக்கிய உயர் வகுப்பினர் மத்தியில், தமக்கு ஆதரவான சக்திகளைச் சிருஷ்டித்தனர். இதே போல சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும், சில வசதி படைத்த வர்க்கத்தினரையும், தம் எடுபிடிகளையும் வளர்த்துவந்த போதிலும் இந்தப் பிற்போக்கு வர்க்கங்களிடையே இருந்த இனவாத முரண்பாடுகளைத் தம் தேவைகளை அனுசரித்து பயன்படுத்தி வந்தனர். இந்த வர்க்கங்களது தலைமையில் வளர்க்கப்பட்ட அரசியலில் வகுப்புவாத விஷயத்துக்கள் நன்கு முளைத்துத் தழைத்தன. 1948-ம் ஆண்டை அடுத்து வந்த வகுப்புவாத அரசியலின் எந்த அம்சத்தினது ஆரம்பமும் பிரித்தானிய ஆட்சிக் காலத்துடன் தொடர்புடையதே.

1948 சுகந்திரத்தையடுத்து இலங்கையின் படுபிற்போக்குச் சக்திகளின் பிரதிநிதியான டி. எஸ். சேனநாயக்கா வடபிரதேச பிற்போக்குத் தமிழ்க் காங்கிரஸின் அனுசரணையுடன் நிறைவேற்றிய பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் தேசிய இனங்கள் மத்தியிலான முரண்பாடுகளின் வளர்ச்சியை ஊக்குவித்ததோடு, இலங்கைத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மிகப்பெரிய பகுதியான தோட்டத் தொழிலாளரின் அடிப்படையுரிமைகளைப் பறித்து, அவர்கட்கும், பிற தொழிலாளருக்கும் இடையிலான ஒற்றுமையைக் குலைக்கவும், தொழிலாள வர்க்க இயக்கத்தைப் பலவீனப்படுத்தவும் வழிகோலியது. இப்பிரச்சினை பற்றிப் போராட முனைந்த தொண்டமான் பிற்போக்குத் தலைமையுடைய அரசாங்கத்தனத்தைக் காட்டிக்கொண்டது ஒருபுறமிருக்க, பாராளுமன்ற 'இடதுசாரி' அரசியல் தலைமைகளும் தங்கள் பாராளுமன்ற அரசியல் சந்தர்ப்பவாதத்தை முன்னிட்டுக் காலைப் போக்கில் இப்பிரச்சினை பற்றிய நிலைப்பாட்டைக் கைகழுவின. இப்பிரச்சினையைச் சாட்டி தமிழ்க் காங்கிரஸிலிருந்து பிரிந்து தமிழரசுக் கட்சியை ஏற்படுத்தியவர்களும் இப்பிரச்சினை பற்றி வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கத் தகுதியின்மை காரணமாகவும், தாம் எதிர்பார்த்த அரசியல் லாபம் மலையகத்தில் கிடைக்காததாலும் மலையாட்டு அரசியலைத் தொண்டமானிடம் 'தாரை' வார்த்துவிட்டதாகப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டனர். எதிர்பார்க்க வேண்டிய விதமாகவே தொண்டமான் 1965-ல் யூ. என். பி. அரசாங்கத்துடன் சங்கமமாறா: பாராளுமன்ற அரசியலினின்றும் நீக்கப்பட்ட மலையக மக்கள் தொழிற்சங்க அரசியலில் மாத்திரமே தங்கியிருக்க நேர்ந்தது. பாராளுமன்ற அரசியலில் இவர்களின் 'பயனின்மை' சந்தர்ப்பவாத அரசியல் தலைமைகள் இவர்களைப் புறக்கணிக்கவும், இவர்களுக்கு விரோதமான பிரச்சாரத்தில் இறங்கவும் கூட வசதி

களை ஏற்படுத்தியது. வலதுசாரிகள் மட்டுமின்றி, பாராளுமன்ற இடதுசாரிகளும் இதில் பங்குகொண்டனர். எதிர்ப்புரட்சி ஜனதா விழுக்கி பெரடினையினரும் 1970-71-ல் மலையாட்டுத் தொழிலாளருக்கு விரோதமான உணர்வுகளைத் தூண்டிவிட முனைந்தனர்.

பிரிட்டிசாரிகள் பிரித்தானும் தந்திரம் காரணமாக வடபிரதேச குட்டி பூர்ஷுவா வர்க்கம் (அதாவது நடுத்தர வர்க்கம்) அரசாங்க உத்தியோகங்களில் பெரும் பங்கைப் பெற்றபோது கல்வி வசதிகள் யாழ்ப்பாணத்திலும், கொழும்பிலுமே முன்னேறியிருந்தன. பிற பிரதேசங்கட்குக் கல்வி வசதிகளது பரவுதலும், கிராமப் பொருளாதாரத்தின் தேக்கமும், நகரங்களின் வளர்ச்சியும் காரணமாக ஏற்பட்ட வேலையின்மையும், அரசாங்க உத்தியோகத்தின் 'சொகுசும்' சிங்களக் குட்டி பூர்ஷுவா வர்க்கத்தின் ஆசைகளை வளர்த்ததால் தவிர்க்க முடியாதபடி உத்தியோகங்கட்கான போட்டி வளர்ந்தது. இச்சூழ்நிலையில் இயல்பான அந்நிய ஆதிக்கத்திற்கும் ஆங்கில மொழிக் கலாச்சார ஆதிக்கத்திற்குமுட்பட்ட வர்க்கங்கட்கும் அவர்களது அதிகாரத்திற்கும் விரோதமான உணர்வுகள், காரணமாக ஒரு புறமும் தமிழ் இனத்தவரது கையிலுள்ள உத்தியோகங்களைத் தம் கைக்கு மாற்றும் குட்டி பூர்ஷுவா வர்க்கம் ஆசை காரணமாக மறுபுறமும் (இன்னும் பிரித்தானிய காலனித்துவ வாதிகளால் வளர்த்துவிடப்பட்ட வகுப்புவாத உணர்வுகளது உந்துதலின் துணையுடன்) சிங்கள மக்கள் மத்தியில் 'சிங்களம் மட்டுமே' அரசுமொழியாக வேண்டுமெனும் கோஷம் எழுந்தது. இதை எழுப்பியவர்கள் சிங்கள முதலாளி வர்க்க தலைமையினரேயாயினும் ஸ்ரீ ல. சு. கட்சியின் தேசிய முதலாளித்துவ தலைமையின் கீழ் நின்ற சக்திகள் இதை வெறுமே வகுப்புவாத நோக்கங்கட்கு மட்டுமல்லாமல் ஏகாதிபத்திய விரோதத் தேவைகட்காகவும் முன் வைத்தது என்பது முக்கியமானது. ஆங்கிலம் அகற்றப்படுவதும், சிங்களம் ஆட்சிமொழியாவதும் முற்போக்கான அம்சங்கள். ஆனால் தமிழின் தேசிய மொழி அந்தஸ்து மறுக்கப்படுவது பிற்போக்கான ஒன்று. இதனை இடதுசாரிகள் சரியாக விளங்கி மொழிப் பிரச்சினை பற்றிய கொள்கையை சரியான முறையில் வைக்காததாலும், அவர்களின் வேலைகள் பெருமளவும் நகரங்கட்கு வரையறுக்கப்பட்டிருந்ததாலும் (யூ. என். பி. யே முதன்முதலில் சிங்கள மொழிக் கோஷத்தை முன் வைத்த போதும்) சிங்கள மக்கள் மத்தியிலான ஏகாதிபத்திய விரோத சக்திகள் ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சியின் பின்னால் அணி திரண்டனர். பண்டாரநாயக்காவின் தும், ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சியினதும் ஏகாதிபத்திய விரோதம் தேசிய முதலாளி வர்க்கத்தினது என்பதால் அது தவிர்க்க முடியாத குறுகிய தேசிய இனவாதம் போன்ற பிற்போக்குக் கொள்கைகளுடன்

பிணைந்தேயிருந்தது. ஆயினும் ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சி ஏகாதிபத்திய விரோத சக்திகளது ஆதரவில் தங்கி நின்ற காரணத்தால் தொடர்ந்தும், பல ஏகாதிபத்திய விரோத நடவடிக்கைகளை எடுத்து வந்தது.

சோஷலிசப் புரட்சிக்குரிய காலகட்டம், ஏகாதிபத்திய விரோதப் போராட்டக் காலகட்டம் என்பனவற்றை ரொட்ஸ்கிய வாதிகள் எங்கும் இனங்கண்டதில்லை. அதேபோல் எதிரிக்கும் மக்களுக்கு மிடையிலான முரண்பாடு, மக்கள் மத்தியிலான முரண்பாடுகள், பிரதான முரண்பாடு, இரண்டாந்தர முரண்பாடுகள் என்பன பற்றியும் அவர்கள் விளங்கிக்கொண்டதில்லை. இயல்பாகவே வலமும், இடமூமாக ஊசலாடும் ரொட்ஸ்கிய வாத சமசமாஜக்கட்சி தன் புரட்சிகரக் கோஷங்களை மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டுப் பாராளுமன்ற அரசியலில் முழுகிய நேரத்திலும் சிங்களம் மட்டுமே கோஷத்தின் முற்போக்கான அம்சங்களையும் பிற்போக்கான அம்சங்களையும் இனங்காணத் தவறிவிட்டது. 1956-ல் சிங்களம் மட்டுமே கொள்கையை முழுமூச்சாக எதிர்த்த அதே சமயம் 'சம அந்தஸ்து' என்றால் என்ன என்ற தெளிவான விளக்கத்தையோ தமது சிறுபான்மை இனக் கொள்கை என்ன என்பதையோ அவர்கள் முன் வைக்கவில்லை. ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சியையும், தமிழரசு வாதிகளையும் எதிர்த்த அதே சமயம் தம் மாற்று என்ன என்பதை மக்கள் மத்தியில் சரியாக விளக்க முடியாத இவர்களது தேர்தல் தோல்வி அதிசயமான ஒன்றல்ல. 1960 தேர்தல்களிலும் தமிழ் மக்கள் தம் 'சம அந்தஸ்து' கோஷத்தை நம்பித் தம்மை ஆசிரிக்காததால் வெகுண்டவர்கள் 1961-ல் சிங்களம் மட்டுமே கொள்கையை ஏற்றதாகப் பரவி வதந்திகளையடுத்து 1962-ல் கட்சி 'அடக்கமாக' சிங்கள மொழிக் கொள்கையை ஏற்றாலும் இது பற்றிய பகிரங்க விளக்கம் 1972-ல் தான் (லெஸ்லி குணவர்த்தனாவால்) வெளியிடப்பட்டது. தோட்டத் தொழிலாளர் பிரச்சினை பற்றிய சமசமாஜக் கட்சியின் நடவடிக்கைகளும் இதைவிட அதிகம் வேறுபட்டனவல்ல. 1963-ல் (பிலிப் குணவர்த்தனாவின் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியைக் குலைத்து ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சி அரசில் இணைந்த சமசமாஜிகள் மந்திரிப் பதவிகளைப் பெறுவதற்காகத் தொழிலாளர் கோரிக்கைகளைக் காட்டிக் கொடுத்ததுடன், மலையக மக்கள் பிரச்சினை பற்றியும், மொழிப் பிரச்சினை பற்றியும் தம் முன்னைய நிலைப்பாடுகளை முற்றாகவே கைகழுவிவிட்டனர்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சிங்களத்தை ஆட்சி மொழியாகவும் தமிழைப் பிரதேச மொழியாகவும் ஏற்று பிரதேச சுயாட்சி முறை ஒன்றுக்கான கருத்துக்களை முன்வைத்தது. கட்சிக்குள் திரிபுவாதப்

போக்குகளது வளர்ச்சியும், பாராளுமன்ற அரசியலில் மிதமிஞ்சிய ஈடுபாடும் முரண்பாடுகளை வளர்த்தபோதும், சரியான உட்கட்சிப் போராட்டமொன்று ஏற்படு முன்னரே சோவியத் தலையீட்டால் கட்சி பிளவு கண்டது. ஆயினும் பெருவாரியான கட்சி உறுப்பினர்களாலும், தொழிலாள ஆதரவாளர்களாலும் திரிபுவாதத் தலைமை நிராகரிக்கப்பட்டது. திரிபுவாதத் தலைமை மேலும் மேலும் பராளுமன்றச் சேற்றிலும், அந்த அரசியலுக்குரிய சந்தர்ப்பவாத நடைமுறையிலும் ஆழ்ந்தது. இதன் விளைவாகவே இவர்கள் 1966 ஜனவரி வகுப்புலாத ஊர்வலத்தில் ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சி, சமசமாஜக் கட்சியினருடன் பங்குபற்றியதோடு சிங்கள வகுப்புலாதக் கோஷங்களையும் கூசாமல் எழுப்பினர். சிங்களம் மட்டுமே சட்டத்தை ஏற்கும் அதே சமயம் சிறுபான்மை இன மக்களது அடிப்படை மொழியுரிமைகளையும், பிற உரிமைகளையும் பேணும் ஒரு சிறுபான்மை இனக் கொள்கை குறுகிய காலக் கண்ணோட்டத்தில், பாராளுமன்ற ஆசனங்களை வெல்ல உதவாது என்றாலும், நீண்ட காலத்தில் ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிராக மக்களைத் தேசிய ரீதியாக ஒன்றுபடுத்த அவசியமானது என்பதை இவர்களது பாராளுமன்ற சந்தர்ப்பவாத அரசியல் கண்ணோட்டம் ஏற்க அனுமதிக்கவில்லை என்பதே அடிப்படை உண்மையாகும். திரிபு வாதிகளிடமிருந்து காப்பாற்றப்பட்ட தொழிற்சங்க ஸ்தாபனமும், கட்சிப் பெரும்பான்மையும் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையின் கீழ் வந்தன. ஆனால் கட்சிக்குள் சண்முகதாசனின் தவறான தலைமை காரணமாக ஏற்பட்ட ஒரு முனை வாத இடது சந்தர்ப்பவாத அரசியல் வேலைகள் கட்சியையும், தொழிற்சங்கத்தையும் பலவீனப்படுத்தியது மட்டுமன்றி கட்சி ஸ்தாபனத்தையே சீர்குலைத்தன, இதன் காரணமாகப் பல குழுக்கள் தோன்றவும் ஏதுவானது. இதில் பல சக்திகள் ஜ.வி. பெரமுனையின் எதிர்ப்புரட்சி அரசியலுக்குப் பலியாயின. தொடர்ந்து வந்த 1969 மேதின — வெசாக் தினப் பிரச்சினை பற்றிய தவறான தீர்மானம் போன்ற காரணங்கள் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையின்மையை வளர்த்தது. சிங்கள வெகுஜனங்களைச் சரியாக அணுகாமலும், தமிழ் தேசிய இனத்திலுள்ள முற்போக்குச் சக்திகளைச் சரியாக அணிதிரட்டாமலும் விட்ட சண்முகதாசன் தலைமை மலைபக மக்கள் மத்தியில் தொழிற்சங்கத்தை 'அரசியல் மயப்படுத்த' முனைந்து அத்தொழிலாளர் மத்தியிலும் போராட்ட ஒற்றுமைக்கு வேட்டு வைத்ததுடன், கட்சி மலையக மக்களின் பிரச்சினை பற்றி ஒரு சரியான வேலைத்திட்டத்தை முன் வைக்கவும் தவறிவிட்டது. மொத்தத்தில் பார்க்கும் போது சிறுபான்மை இனப்பிரச்சினை பற்றிய சரியான நீண்ட காலத் தீர்வைக் கட்சி முன் வைத்தாலும் குறுகிய காலப் பிரச்சினைகளைப் பற்றியும், அன்றாடப் பிரச்சினைகளின் தன்மை பற்றியும் சரியான

கண்ணோட்டத்தை முன் வைக்காததன் காரணமாகத் தமிழரசு, தொண்டமான் போன்ற சக்திகளது அரசியல் ஆதிக்கத்திற்கு வசதியாக அமைந்தது.

ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சியின் பின்னணியிலிருந்த பல்வேறு அரசியல் சக்திகளும், அதன் தேசிய முதலாளித்துவ வர்க்க அடிப்படை ஒரு புறமும், சகல தரகு முதலாளித்துவ படு பிற்போக்கு சக்திகளும் யூ. என். பி. யின் பின் அணி திரண்டமை மறுபுறமுமாக, ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சியை ஏகாதிபத்திய விரோதப் பாதையில் உந்தின. அதே சமயம் அதன் குறுகிய தேசிய வாத சிந்தனைகளது தாக்கமும் தொடர்ந்து இருந்தே வந்தது. எனினும் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலான எதிர்ப்புணர்வை அவதானித்த பண்டாரநாயக்கா இப்பிரச்சினையின் முக்கியத்துவத்தை 1957-ல் உணர்ந்து அதனைத் தீர்க்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார். இதன் விளைவான பண்டாரநாயக்கா — செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் கே. எம். பி. ராஜரத்தின, ஆர். ஜி. சேனநாயக்கா போன்ற வகுப்புவாதிகளினதும், யூ. என். பி. (கண்டி'யாத்திரை) யினதும் எதிர்ப்பைச் சந்தித்தது. இதைச் சமாளிக்கப் பண்டாரநாயக்கா தமோறும்போது, பண்டாரநாயக்கா பின்வாங்க வசதி செய்யும்படியாக 'ஸ்ரீ எதிர்ப்பு' இயக்கத்தைத் தமிழரசுக் கட்சியின் தீவிரவாதிகள் அவிழ்த்து விட்டனர். இதையொட்டி நடந்த தமிழுக்குத் தார்பூசம் இயக்கமும், 1958 வகுப்புவாதக் கலவரமும் ராஜரத்தின — ஆர். ஜி. சேனநாயக்கா சக்திகளினதும், ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சியிலிருந்த சில வகுப்புவாத சக்திகளினதும், யூ. என். பி. யினதும் தூண்டுதலுடனும், அனுசரணையுடனும் நடந்தவைகளே. பண்டாரநாயக்கா — செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தின் தோல்விக்கும், 1958 கலவரத்திற்கும், தமிழரசு வாதிகளது பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காலகட்டத்திற்கு முன்பும், பின்பும் தமிழரசுக் கட்சியின் பிற்போக்குத் தலைமை எப்போதும் ஏகாதிபத்திய சார்பாக இருந்ததை அறியக்கூடியதாகவுள்ளது. இலங்கையிலிருந்து அந்நியத்தனங்கள் அகற்றப்படுவதை எதிர்த்து மகாராணிக்குத் தந்தியடித்ததன் மூலமும், மற்றும் எண்ணெய்க் கம்பெனிகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதை எதிர்த்ததன் மூலமும் தமது ஏகாதிபத்திய சார்புத் தன்மையை வெளிக்காட்டினர். இவர்கள் சிறுபான்மையினப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதைவிட அவற்றை நீடிப்பதிலேயே தம் கவனத்தைக் காட்டியதோடு தங்களுடைய குறுகிய அரசியல் நலன்களிற்காக சிறுபான்மை இனப் பிரச்சினைகளில் ஏகாதிபத்தியம் தலையிடுவதை அன்றும் இன்னும் தமிழரசுக்கட்சி ஊக்குவித்தே வந்துள்ளது. 1960-ல் தமிழரசுக் கட்சியின் யூ. என். பி. சார்புப் போக்கும், தாமே சிங்கள அரசாங்கத்தைத் தீர்மானிக்கும் சக்திகள் எனும் ஜம்பமும், 1964

நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் 1965 தேர்தலின் போதான வேலைகளும், ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சிக்குள் தமிழரசுக்கு எதிரான போக்கை வளர்த்தது, 1970 வரையிலும் வட-கிழக்கு மாகாணங்களில் ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சி எதுவித அரசியல் அக்கறையும் காட்டவில்லை. இன்று ஒரு சில எடுபிடிக்கை வைத்து வளர்க்கப்படும் 'அரசியல்' தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மேலும் அரசாங்க விரோத உணர்வை வளர்த்துள்ளது.

1956-ல் பெரும் ஆதரவுடன் தேர்தலில் வெற்றிகண்ட தமிழரசு வாதிகள் 1960 தேர்தல்களில் தம் ஆதரவைப் பெருக்கிக் கொண்டனர். ஆனால் 1961 சத்தியாக்கிரகம் இவர்களால் சப்பாணிப்போராட்டத்தைக் கூடச் சரியாக நடத்த முடியாது என்று தெளிவுபடுத்தியதையடுத்து 1965-ல் இவர்களது செல்வாக்கு சிறிது சரியத் தொடங்கியது. எந்த யூ. என். பி. யுடன் சேர்ந்ததற்காக பொன்னம் பலத்தை விமர்சித்தார்களோ, எந்த யூ. என். பி. திட்டமிட்டு சிங்களக் குடியேற்றத்தை அமுல் நடத்தியதென்று தாக்கினார்களோ, எந்த யூ. என். பி. தமிழுக்கு உரிமை வழங்குவதை எதிர்த்து கண்டியாத்திரை நடாத்தியதோ, எந்த யூ. என். பி. மலையகம் க்கு நோடற்றவர் ஆக்கியதென்று தாக்கினார்களோ, எந்த யூ. என். பி. 58 வகுப்புக் கலவரத்தைத் தூண்டி 1960 ஜூன் தேர்தலில் வகுப்புவாத விஷத்தைக் கக்கியதோ அதே யூ. என். பி. யுடன் 1965-ல் ஏழு கூட்டு அரசாங்கத்தில் சேர்ந்த பின்பு, 1965 முதல் 1969 உரை உரிமை எதையுமே பெற்றுத்தரத் தவறிய பின்பு, 1970 தேர்தலை நினைத்து "நீ அடிப்பதுபோல் அடி; நான் அழுவதுபோல் அழுகிறேன் என்ற விதமாக வெளியேறிய தமிழரசு வாதிகள் 1970 தேர்தலில் எந்தவொரு தொகுதியிலும் விழுந்த வாக்குகளுக்குள் 50% க்கு மேல் பெறவில்லை. 1970 தேர்தலில் முக்கியபிரமுகர்கள கூடத் தடம்புரண்டனர். தமிழரசுக்கட்சி வெற்றி பெற்றதற்கான காரணம் அங்கு போட்டியிட உருப்படியான வேறு அரசியற் கட்சி எதுவும் இல்லாமையேதான். இச்சூழ்நிலையில் தேர்தல் பெருமளவும் தனிநபர் அடிப்படையிலேயே நடந்தது.

தமிழரசுக் கட்சிக்குள் 1956-ல் ஒரு சில ஏகாதிபத்திய விரோத சக்திகள் இருந்தது உண்மை. தமிழ்ப் பெருந் துரைத்தனத்தாரின் கட்சியாக விளங்கிய தமிழ்க் காங்கிரஸின் எதிர்ப்பாளர்களும், ஆங்கில விரோதிகளும், தமிழ் இயக்க வாதி்களும் தமிழரசுக் கட்சி மூலம் தம் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தினர். ஆனால் ஏகாதிபத்திய விரோத உணர்வுகளைக் கொண்ட சக்திகள் தமிழரசுக் கட்சிக்குள் ஆதிக்கம் பெற முடியாமலேயான காரணங்கள் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசாங்க உத்தியோக வசதிகளை அனுபவித்த பகுதியினரது தொகை தமிழ் மக்கள் மத்தியில் விகிதா

சாரத்தில் அதிகமாகவிருந்தும், இவர்களது அரசியல் செல்வாக்கு இன்று தேய்ந்து வந்தாலும், அன்று குறிப்பிடத்தக்கதாகவிருந்ததும் ஒரு முக்கிய காரணம். சிங்களம் மட்டுமே சட்டத்தையடுத்து அரசாங்க உத்தியோக வாய்ப்புகள் குறையும், சந்தர்ப்பமும், அரசாங்கங்களின் வகுப்பு வாத நடவடிக்கைகளான சிங்களக் குடியேற்றம், வேலைவாய்ப்பில் பாரபட்சம் போன்றவையும் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம், 'சிங்கள ஏகாதிபத்திய'த்திலும் நல்லது போன்றகோஷங்களை இவர்கள் பரப்ப வசதி செய்தது. சிங்கள ஏகாதிபத்தியம், சிங்கள ஆட்சி, சிங்கள ஆளும் இனம் என்பன போன்ற கோஷங்கள் ஏகாதிபத்தியம் என்றால் என்ன என்று புரிந்துகொண்டு, ஏகாதிபத்தியமே மக்களது பிரதான எதிரி என்று உணர்ந்து போராடுவதினின்று தமிழர்களை திசை திருப்ப முனைந்தன. 1960 க்குப் பின் தமிழ்க்காங்கிரஸின் அரசியல் அஸ்தமனம் அதன்பின் நின்ற சகல படுபிற்போக்கு சக்திகளையும், கொழும்பு நகரத்து யூ. என். பி. நேசக்கனவான்களையும் தமிழரசுக் கட்சியில் ஆதிக்கம் செலுத்த வழிகோலியது. இதையடுத்து தமிழரசுக் கட்சியில் குட்டி பூர்ஷுவா வர்க்கத்தினரது செல்வாக்கு விழுத் தொடங்கியது.

தமிழரசுக் கட்சி மூலம் எதையும் சாதிக்க முடியாது என்ற தெளிவு தமிழர்களை முக்கியமாக வாழிபர்களை, இடதுசாரிகளை நோக்கித் திருப்பச் செய்திருக்கக் கூடிய நிலையில், இடதுசாரிப் பாராளுமன்ற அரசியல் வாதிகள் தடமை வைத்திருக்கவில்லை. அதே போல் புரட்சிகர அரசியலை நோக்கி அவர்கள் திரும்பமுடியாதபடி சண்டுகாசன் தலைமையினது வரட்டுவாத போலிப் புரட்சிகர கோஷங்களும், சீர்குலைவு வேலைகளும் அமைந்திருந்தன. மற்றும் ஜனதா விழுத்தி பெரமுனையும், சில வகுப்புவாத கோஷங்களும் தமிழ் உரிப்பர்களை தனிநாடு கோஷத்தின் கீழ் அணி திரட்ட ஏதுவாக அமைந்தது. 'தனி நாடு' கோஷம் தமிழ் மக்கட்கு ஒன்றும் புதிதல்ல. ஆயினும் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தமிழரசுக் கட்சியினின்று பிரிந்த முன்னேநாள் ஊர்காவற்றுறைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் நவரத் தினத்தின் தலைமையிலான தமிழர் சுயாட்சிக் கழகமோ, அல்லது தொட்டதற்கெல்லாம் பிரிட்டிஷ் மகாராணிக்குத் தந்தியடிக்கும் ஒரு வரது சுழத்தமிழர் விடுதலை முன்னணிக்கோ அல்லது இங்கேயிருந்து கொண்டு தென்னிந்திய அரசியலடிப்படையில் கற்பனை செய்யும் சகல வித இலங்கை தி. மு. க. களோ என்றும் எவ்வித செல்வாக்கும் பெறவில்லை. இதற்குரிய காரணங்கள் தமிழ் இளைஞர்களது பிரச்சினைகள் அன்றைய சூழ்நிலையில், இன்றைய பொதுவான உலக தேசிய நெருக்கடியில் உள்ளதிலும் குறைவாகவிருந்ததும், தமிழ் வகுப்புவாதத் தலைமைகள் எதற்கும் தமிழரசுக் கட்சியை ஒத்த வலிமை இல்லாததும் அடங்கும். 1970-ல் பல்கலைக்கழக அனுமதி

தொடர்பாகச் செய்யப்பட்ட தரப்படுத்தல் குறைந்துவரும் உத்தியோக வாய்ப்புக்களை நம்பியிருந்த தமிழ் மாணவர்களை ஆத்திரத் திற்குட்படுத்தியது. 1971-ல் நடந்த 'பங்களாதேஷ்' விவகாரம் தமிழரசுக் கட்சிக்குள்ளும், வெளியிலும் பிரிவினைவாத கோஷங்களை எழுப்ப உதவியது. இதனையொட்டி மாணவர் பேரவை போன்ற ஸ்தாபனங்கள் தீவிர பிரிவினைப் பிரச்சாரத்தில் இறங்கின. 1971-ல் நடந்த ஏப்பிரல் கிளர்ச்சியை அடுத்து வன்முறைப் போராட்டம் வேண்டும் என்ற கருத்து தமிழரசுக் கட்சிக்குள் வலியுறுத்தப்பட்டது. இதரதலில் கொற்ற சில தமிழ் அரசியல் வாதிகள் இச்சக்திகளைத் தம் தேவைகளையொட்டி வளர்த்தனர். 1972-ல் புதிய அரசியல் சட்டம் வெளியும் வாயை மென்ற தமிழரசுக் கட்சிக்கு ஒரு பிடி அவல் இடைத்த மாதிரி அமைந்தது. சோல்பரி அரசியல் அமைப்புச் சட்டத் தின் கீழ் எந்த அரசியல் உரிமைகளையும் தமிழர்கள் பெறவில்லை என்று கூறிச் 'சமஷ்டி' கேட்டதை மறந்து, எந்த சோல்பரி அரசியலமைப் பின் கீழ் உள்ள சட்டரீதியிலான பாதுகாப்புக்களையும் மீறி பிரஜா வுரிமைச் சட்டமும், இவர்கள் எதிர்த்த ஒவ்வொரு சட்டமும் நிறைவேறியது என்பதை முடிக்கட்டி, தாம் 1965-ல் அரசாங்கத்தில் பங்கு பற்றியதை மழுப்புமுகமாக 1972-ல் அரசியல் சட்டத்தை எதிர்த்தார்கள். இலங்கை குடியரசாசனத்தை எதிர்ப்பதில் இவர்களும், யூ. என். பி யும் ஒன்றுபட்டே செயற்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தொடர் இவர்கள் புதிய அரசியற் சட்டத்தை எரித்ததன் மூலம் சிங்கள மக்களின் எதிர்ப்பையும் ஏற்படுத்தினர். சம அந்தஸ்து வேண்டுமென்ற கோஷத்தை முன் வைத்த சமசமாலக் கட்சியின் அரசியல் திட்ட நிபுணர் தீட்டிய புதிய அரசியற் சட்டத்தில் சிறு பான்மை இன உரிமைகட்கு எதுவிதமான பாதுகாப்புக்களும் தரப்படவில்லையாயினும் புதிய அரசியற் திட்டத்தின் மூலம் மட்டும் சிறு பான்மை மக்களது பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியாது. அடிப்படைச் சமுதாய மாற்றமின்றி எந்த அரசியற் சட்டமும் அதனைப் பூரணமாகத் தீர்க்க முடியாது தமிழரசுக் கட்சி தனது எதிர்ப்பு முறைகள் மூலம் யூ. என். பி. — தொண்டமான் — தமிழரசுக் கட்சிப் போக்கு ஐக்கியத்தையே மீண்டும் உறுதிப்படுத்தியது. தமிழரசுக் கட்சியின் பிரச்சாரம் ஒருபுறம் தமிழரசுக் கட்சியின் செல்வாக்கை நிலைநிறுத்த உதவினாலும், அது புதிய நெருக்கடிகளையும் ஏற்படுத்திவ செய்தது. தமிழரசுக் கட்சி ஏற்படுத்திய தமிழர் கூட்டணிக் குள் தலைமை தொடர்பான குத்து வெட்டுக்கள் ஒருபுறமிருக்க பாராளுமன்றத் தமிழரசுத் தலைமைக்கும், இளைஞர் இயக்கங்களுக்கும் மிடையில் முரண்பாடுகள் வளர்ந்தன. எந்தவித அரசியல் வேலைத் திட்டமுமின்றி தமிழ் சுழக் கோரிக்கைக்கு உடன்படவும் அதே சமயம் தம் பாராளுமன்ற அரசியல் நடவடிக்கைப் பேணவும் தலைவர்கட்கு நேரிட்டது, அவர்களது தூண்டுதலால் சில தீவிரவாதச் செயல்களை

மேற்கொண்ட பல விரக்தியடைந்த வாவிபர்கள் இக்கட்டில் மாட்டியபோது தொடர்ந்து தூண்டிலிடவும் முடியாமல், தடுத்து நிறுத்தவும் முடியாமல் தலைமை தத்தளித்தது: தமிழ்நாடும் என்றால் என்ன? அதன் எல்லை எது? அவ்வெல்லைக்குட்பட்ட தமிழ், சிங்கள, முஸ்லீம் மக்கள் அது பற்றி என்ன கருதுகின்றனர்? தமிழரசுக் கூட்சி 1960 ஐ அடுத்து மெல்ல மெல்லப் புறக்கணித்து 1970 க்குப் பின் பகைக்கவும் முனைந்த முஸ்லீம் மக்களது நிலை என்ன? மலையக மக்களது நிலை என்ன? சிங்களப் பிரதேசங்களில் வாழும் 'தமிழ் ஈழத்' தலைவர்மார் உட்பட்ட, தமிழர்களது நிலை என்ன? என்ற கேள்விகளுக்கு விடுதலை இயக்கக்காரர்கள் எவரும் இதுவரை திருப்தியான பதில் தரவில்லை. இதுமட்டுமன்றிப் போராடுவதானால் எப்படிப் போராடுவது? அந்நியத் தலையீடு இருக்குமா? யாருடைய தலையீடு? என்ன நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில்? தலையீட்டுடனே இல்லாமலோ தமிழ் ஈழம் அமைந்தால் எல்லைப் பிரச்சினை போன்ற புதிய சிக்கல்களுக்கு வழி என்ன? இவை போன்ற பல கேள்விகளுக்கு எந்தவிதமான அர்த்தமுள்ள பதிலும் தரப்படவில்லை; தமிழ் மக்களது போராட்டம் ஒன்று நடப்பின் இன்றைய சூழ்நிலைகளில் அது முற்றாக நசுக்கப்படும். அல்லது அந்நியத் தலையீட்டின் துணையுடன் தொடரப்படும். எச்சுழ்நிலையிலும் அதன் மொத்த விளைவு இந்த நாட்டின் தேசிய ஒற்றுமையின் குலைவும் பெரு வல்லரசுகளின் நேரடி அல்லது மறைமுக தலையீடுமாகவே இருக்கும். அதே சமயம் தமிழ்த் தேசிய சிறுபான்மை இனத்தவரின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படாமல் இருந்தால் அவர்கள் மத்தியில் தவறான சக்திகளது ஆதிக்கம் வளர்வது தவிர்க்க முடியாதது. இறுதி ஆராய்வில் இப்பிரச்சினையின் பூரண தீர்வு, ஏகாதிபத்திய விரோத புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியின் வெற்றியின் பின் அமையும் சோஷலிச சமுதாயத்தில் மாத்திரமே சாத்தியம். அதுவரை தமிழ் மக்களது உரிமைகள் மறுக்கப்படுவதும், அவர்களது உரிமைக்காகப் போராடாது இருப்பதும் தான் சரியென்றே அல்லது அகில இலங்கை ரீதியாக ஒரு பலமான மார்க்ஸிய - லெனினிஸ்ட் இயக்கம் கட்டியெழுப்பப்படும் வரை இப்பிரச்சினைகள் வளராமல் இருக்குமென்று எதிர்பார்ப்பதோ எவ்வகையிலும் சரியானதல்ல. தமிழ் மக்களது நியாயமான தேசிய இன உரிமைக்காகப் போராடுவதும், அந்தப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்குமுகமாக ஸ்தாபனங்கள் அமைப்பதும் தவறல்ல என்பது மட்டுமல்ல அவசியமானதுங்கூட. பெரும்பான்மை இன மக்கள் இன்னும் பாராளுமன்ற அரசியல் மாயைக்குட்பட்டே இருக்கின்றனர். நாட்டின் பொருளாதார நெருக்கடி காரணமான சிக்கல் இன்னும் போதியளவு பாரதூரமான பாதிப்புக்களை அவர்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தவில்லை. அவர்கள் மத்தியில் ஆர். ஜி. சேனநாயக்கா,

கே. எம். பி. ராஜரத்தினம் போன்ற சக்திகள் நிராகரிக்கப்பட்டாலும், வகுப்புவாத உணர்வுகள் முற்றாக நீங்கிவிடவில்லை. 1958 கலவரம் போன்ற நிலைமைக்கு வாய்ப்பில்லை என்றாலும் முரண்பாடுகள் தொடர்ந்தும் இருக்கவே செய்கின்றன. சமசமாலிகளும், திரிபுவாகிகளும் கூட இம்முரண்பாடுகளில் இலாபம் தேடித்தான் வந்துள்ளனர். இன்று சமசமாலிகள் தமிழ் மக்களுக்காகவும், மலையகத் தொடர்புத் தொழிலாளர்களுக்காகவும் முதலைக் கண்ணீர் வடிக்கிறார்கள். ஐசுக்குநிலையில் சிறுபான்மை இன உரிமை பற்றிப் போராடும் ஒரு தேசிய ஸ்தாபனத்தை வகுப்புவாத கோஷங்கள் மூலம் இவர்களும், பிற்போக்குச் சக்திகளும், தாக்குவதும் அதில் கணிசமான வெற்றி காண்பதும் சாத்தியமானதே. அரசாங்கங்களது தொடர்ச்சியான வகுப்புவாத நடவடிக்கைகள் காரணமாகவும், தமிழ் இளைஞர்கள் பலரை நியாயமற்ற முறையில் தண்டித்துள்ள சூழ்நிலைகளாலும் குறைந்து வரும் உத்தியோக வாய்ப்புகள், எம். பி. மாரின் "கையாவி காத்தனம்" போன்ற பல காரணங்களினாலும் விசேஷமாக வாலிபர் மத்தியில் பாராளுமன்றத்தை நிராகரிக்கும் போக்கு வட-கிழக்குப் பகுதிகளில் வளர்ந்து வருகிறது. இவர்களில் பலர் பிரிவினைவாதிகள் பக்கம் ஆரம்பத்தில் திரும்பினாலும், இன்று அவர்களது வெற்றுவேட்டுத்தனத்தை உணர் ஆரம்பித்துள்ளனர். இவர்களை வெல்லறெடுப்பதும், ஸ்தாபன ரீதியாக ஏகாதிபத்திய விரோத அணியில் நிரட்டுவதும் அவசியம். சந்தர்ப்பவாத இடதுசாரிகளைச் சுட்டிக்காட்டி எந்த தேசிய இயக்கத்தையும், சிங்கள இயக்கம் என்று கூட்டும் வகுப்புவாதிகளையும், அதைத் தமிழ் மக்கள் ஏற்கக் கூடிய இன்றைய நிலைமையையும் நாம் மறந்துவிட முடியாது. இச்சூழ்நிலையில் தமிழ் மக்களது அடிப்படை உரிமைக்காகப் போராடவும் அதே சமயம் அவர்களது பிரதான எதிரி ஏகாதிபத்தியம், குறிப்பாக இருபெரும் வல்லரசுகள் என்று உணர்த்தி அவர்களது உரிமைக்கான போராட்டத்தை ஒரு தேசிய ரீதியான ஏகாதிபத்திய விரோதப் போராட்டத்துடன் இணைக்கவும் ஒரு ஸ்தாபனம் தேவை. குறிப்பிட்ட தேசிய சிறுபான்மை இன மக்களது உரிமைக்கான போராட்டத்திற்கோ, அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகப் பிரிவின் ஒரு குறிப்பிட்ட சரித்திர காலகட்டத் தேவையையொட்டியோ அதற்கான ஒரு இயக்கம் கட்டியெழுப்பப்படுவது - அது ஏகாதிபத்திய விரோத ஒரு இயக்கமாக உள்ள வரையில் அந்த ஏகாதிபத்திய விரோத நோக்கத்தின் அடிப்படையில் தேசிய, சிறுபான்மை இனப் பிரச்சினைகளை அறியும்வரை - எவ்வகையிலும் தேசிய, சர்வதேச ரீதியான ஏகாதிபத்திய விரோதப் போராட்டங்கட்கு விரோதமானதல்ல. மாறாக அதுவே தேசிய ஒற்றுமையையும், ஏகாதிபத்திய விரோத இயக்கத்தையும் வலிமைப்படுத்தவும் உதவும். இதை மறந்து பிரச்சினைகளை

ஏட்டுச்சுரைக்காய்த்தனமாக அணுகுவதோ. சோஷலிசம் வரும் வரை அல்லது பலமான தேசிய ரீதியான ஏகாதிபத்திய விரோத இயக்கம் வளரும்வரை பிரச்சினைகள் காத்திருக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டதோ, பிரச்சினைகளை முடிக்கட்ட முயல்வதோ இறுதியில் ஏகாதிபத்திய விரோதப் போராட்டத்திற்கும், தேசிய ஒற்றுமைக்கும் புரட்சிகர இயக்கத்திற்கும் பாதகமானதாகும்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரது பிரச்சினைகள் வட-கீழ் மாகாண மக்களது பிரச்சினைகளினின்றும் பலவழிகளில் வேறுபட்டது. அவர்கள் வாழ்க்கை முறை, பிரதேசம், பொருளாதார உறவு, அவர்கள் பெருமளவும் தொழிலாளர்களாக உள்ளமை என்பவற்றுடன், அவர்களது பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை காரணமாக ஏற்பட்ட அரசிபல் நிலை அவர்களைப் பிற தேசிய இனங்களிலிருந்து பிரித்தே காட்டுகின்றது. அவர்கள் மத்தியில் பாராளுமன்ற அரசியலை நிராகரிக்கும் பிரச்சினை கிடையாது. பாராளுமன்ற அரசியல் அவர்களை நிராகரித்துவிட்டது. அவர்களது அடிப்படை உரிமைகளை யூ.என்.பி. பறித்தது. இடதுசாரிகள் தம் பாராளுமன்ற அரசியலுக்காக அவர்களைக் கைவிட்டனர். இன்றைய கூட்டணி அரசாங்கத்தின் குறுகிய தேசிய இனவாத நடவடிக்கைகளும் அவர்களை இன்னமும் மோசமான நிலைக்குத் தள்ளியது. சமசுமரஜக் கட்சி அமைச்சர் அவர்களது அடிப்படைக் கேசரிக்கைகளைக் காதில் ஏற்க மறுத்தார். சிறிமா — சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் அவர்களுக்கு வழங்க முனைந்த அரைகுறை நீதியைக் கூட, அதை நிறைவேற்றுவதினான தாமதம் தடுத்து நிறுத்துகிறது. இத்தகைய கெடுபிடிகளின் கீழ் அவர்கள் அரசாங்க விரோதப் பாதையில் திரும்ப முயல்வது இயல்பு. 1973 — 1974 உணவு நெருக்கடி காரணமாக அவர்களின் பலர் தெருத்தெருவாக அலையும் நிலையும், தோட்டங்கள் அரசுடமையாக்கப்பட்ட போது அவர்களின் தொழிற்சங்க உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டதும், அவர்களை அரசாங்கத்திற்கெதிராகத் தள்ளின. அவர்கள் மத்தியில் ஒரு சரியான தலைமையைக் கட்டியெழுப்புவதன் மூலமே அவர்களைத் தொண்டமான் — யூ.என்.பி. கூட்டை நோக்கிச் செல்லதின்னு தடுக்க முடியும். தொண்டமானை எதிர்த்து அலீகம், இன்னும் பல தொழிற்சங்கங்களும் ஏற்பட்டும், அவை மலைநாட்டுத் தொழிலாளர் பிரச்சினைக்கு வழிகாட்ட முடியவில்லை. சண்முகதாசனின் 'தொழிற்சங்கத்தை அரசியல் மடப்படுத்தல்' கோஷமும், ஒரு முனைவாத வேலைகளும், மற்றும் தொழிற்சங்கப் பணத்தில், தம் நலனைப் பேணும் தொழிற்சங்க வாதிகளின் புரட்சிகர (!) வாழ்க்கை முறையும் அவர்களை ஏமாற்றத்திற்குட்படுத்தியது. இன்றைய சூழ்நிலையில் தேசிய ரீதியாகவும், குறிப்பாகத் தோட்டங்களிலும், தொழிற்சங்க அரசியலிற்குப் பாதகமாக உள்ள நிலையானது தோட்டத்

தொழிலாளர்களது சட்ட ரீதியான ஸ்தாபனமான தொழிற்சங்கத்திற்கும் வேட்டு வைத்துள்ளது. இன்றைய சூழ்நிலையில் தம் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முடியாத மலைநாட்டுத் தோட்டத் தொழிலாளர்களது குறிப்பான நிலைமை காரணமாக அவர்கள் மத்தியினின்றும் ஒரு தேசிய தொழிலாளி வர்க்கத் தலைமை ஏற்பட்டாலுங்கூட அதற்கும் இனத்துவேஷ முத்திரை குத்தக் கூடிய வசதி உண்டு. அதே சமயம் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ஒரு பலமான மார்க்ஸிய — லெனினிச இயக்கம் தற்போதில்லை. இதனால் மலையக மக்களது அடிப்படை உரிமைகளுக்காகப் போராடவும், தொண்டமான் தலைமையையும் அதன் பிற்பாக்கு இயல்பையும் அம்பலப்படுத்தவும் அதே சமயம் தேசிய ரீதியில் ஏகாதிபத்திய விரோத — சக்திகளுடன் இணைந்து போராடவும் வல்ல ஒரு பரந்துபட்ட மலையக மக்கள் ஸ்தாபனத்திற்கான தேவை உண்டு. அதற்கான ஸ்தாபனம் மலையக மக்கள் மத்தியில் தோன்றியிருப்பதும் வரவேற்கத்தக்கது.

தேசிய சிறுபான்மை இனங்களது உரிமைக்காகப் போராடும் புதிய ஜனநாயக புரட்சிகர ஸ்தாபனங்களைக் கட்டியெழுப்புவதில் எவ்வகையிலும் தேசிய ஒற்றுமைக்கும், ஏகாதிபத்திய விரோதப் போராட்டத்திற்கும் பாதகமானவையல்ல. சிறுபான்மை இன மக்களது உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு, அவர்கள் மேலும் ஒடுக்கலும், அடக்கு முறையும் பிரயோகிக்கப்படும் வேளையில் அதற்கெதிராகப் போராடவும், தேசிய ஒற்றுமையைப் பேணவும், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் போராட்டத்தில் பங்குபற்றவும் இந்த ஸ்தாபனங்களால் முடியும். அரசாங்கம் ஒரு சில ஏகாதிபத்திய விரோத நடவடிக்கைகளை எடுத்தாலும், அதனால் இன்று ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்க முடியாது. அதன் வர்க்க இயல்பான குறுகிய தேசிய வாதம் காரணமாகப் பல இனவாத நடவடிக்கைகளை எடுக்கின்றது. உத்தியோகம், உயர் கல்வியில் பாரபட்சம், பொருளாதார அபிவிருத்தியில் பிரதேச ரீதியினான பாடுபாடு, திட்டமிட்ட வகுப்புவாத ரீதியினான குடியியற்றம், பொலீஸ், இராணுவம் ஆகியவற்றின் அடக்குமுறை — கெடுபிடிகள் தோட்டத் தொழிலாளர்களைத் தோட்டங்களைவிட்டு வெளியேற்றுவதில் மற்றும் மொழி உரிமைகள் மறுக்கப்படுதல் போன்ற நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் தொடர்ந்தும் நடத்தி வருகின்றது. இவைகளின் காரணமாகவும், ஏற்கனவே சிறுபான்மை மக்கள் மத்தியில் உள்ள நிலைமை காரணமாகவும், பிரிவினை வாத, வகுப்புவாத உணர்வுகள் வளர்ச்சியடைகின்றன. வடக்கே வளர்ந்து வரும் பிரிவினைக் கோஷம் தேசிய ஒற்றுமைக்கும், பிரதேச ஒருமைப்பாட்டிற்கும், ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் நாட்டின் தமிழ் — சிங்கள இனங்களது நலனுக்கும் பாதகமானது.

இன்று தொண்டமான் மற்றும் வட பிரதேச வகுப்புவாதச் சக்தி களது திட்டமிட்ட அரசியல் நடவடிக்கைகள் ஒன்றுடனொன்று தொடர்புடையன: இவர்களது வேலை முறைகள் ஏகாதிபத்தியவாதி களுக்கும், நாட்டை அவர்களுக்கு அடக்குவகை முனையும் சக்திகளுக்குமே இலாபகரமானவை. அத்துடன் தேசிய ஒற்றுமை என்பது தேசிய சிறுபான்மை இனங்களது கலாச்சாரம், கல்வி, மொழியுரிமை கள், ஜனநாயக உரிமைகள், பிரதேசப் பொருளாதார அபிவிருத்தி ஆகியவற்றை மறுப்பதன்மூலம் பெறப்படும் ஒன்றல்ல. மாறாக இவ்வுரிமைகளது உத்தரவாதமே தேசிய ஒற்றுமையைப் பலப்படுத்து கிறது. எனவே, இவ்வுரிமைகளுக்காகப் போராடும் ஸ்தாபனங் கள் இந்த அடிப்படை உரிமைக்காகவும், தேசிய ஒற்றுமையைப் பேண அவர்களுக்குள்ள மறுக்க முடியாத உரிமைக்காகவும் போரா டும் வரை இவற்றிற்கு மத்தியிலும் தேசிய ஜனநாயகப் புரட்சிகர இயக்கத்திற்கும் முரண்பாடு இல்லை: இந்த ஸ்தாபனங்கள் புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியில் புரட்சிக் கடமைகளை நிறைவேற்றும் துணை ஸ்தாபனங்களாக இருக்க முடியும்:

* புதிய ஜனநாயகப் புரட்சி;

காலனித்துவத்தினதும், ருவ காலனித்துவத்தினதும், ஏகாதிபத் தியத்தினதும் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட நாடுகளில் தொழிலாளி வர்க்கம் பலமானதொன்றாக இல்லை. இந்த நாடுகளில் முதலாளித்துவ வளர்ச்சி நாட்டுக்கு நாடு வேறுப்பட்டிருந்தாலும், பொதுவாக அவ்வளர்ச்சி பூரணமானதாக இல்லாததோடு, அடிப்படைப் பொருளாதாரம் ஏகாதிபத்தியவாதிகளது கையிலேயே உள்ளது. இத்தகை சூழ்நிலை யில் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராகவும், நாட்டில் அவர்களது ஆதிக்கத்திற்குச் சாதகமாக உள்ள சக்திகட்கு எதிராகவும் செய்யப்படும் புரட்சி புதிய ஜனநாயகப் புரட்சி எனப்படும். இதற்கும், பூர்ஷுவா ஜனநாயகப் புரட்சிக்கும் பல வேறுபாடுகள் உண்டு. இப்புரட்சியின் நோக்கம் நாட்டில் பூர்ஷுவா ஜனநாயகத்தை நிறுவுவதில்லை; மாறாக தொழிலாளர் — விவசாயிகளது தலைமையின் கீழ் பரந்த மக்கள் ஜனநாயகத்தைத் தோற்றுவிப்பதும் ஏகாதிபத்திய பிற்போக்கு அதிகா ரத்தைத் தூக்கியெறிவதன் மூலம் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத் திற்கும், சோஷலிசப் புரட்சிக்கும் அத்திவாரமிடுவதும் ஆகும்: இப் புரட்சியின் பிரதான முரண்பாடு ஏகாதிபத்தியத்திற்கும், பரந்து பட்ட வெகுஜனங்களுக்குமிடையிலானது: எனவே இப்புரட்சியில் நாட்டின் தொழிலாளிகள், விவசாயிகள் மட்டுமன்றிக் கணிசமான தொகையில் குட்டி பூர்ஷுவா வர்க்கத்தினரையும், தேசிய முதலா ளித்துவத்தின் ஒரு பகுதியையும் கூட ஏகாதிபத்தியத்திற்கும், அதன் ஆதரவு சக்திகட்கும் எதிராக அணிதிரட்ட முடிகிறது.



தாவலன் பதிப்பகம், நல்லூர்